

La sfârșit de săptămână două tenismene din România au plecat să mănânce o Eugenie tocmai în Canada. Au reușit amândouă să înghită un biscuit care în afară de cremă avea și aroganță, aroganță pe care o are cineva care se crede superior doar prin cadoul care i s-a făcut la naștere: locul... Puțini se gândeau că cele de pe locul 70 și locul 104 din clasamentul tenisului feminin mondial o vor învinge pe cea care juca acasă, în fața publicului ei și era mult mai bine situată în amintitul clasament (pe puncte, nu neapărat pe valoare...). Poate că așa s-ar fi întâmplat dacă eugenia („e” cu literă mică) n-ar fi făcut un gest nesportiv pe care nu l-am mai întâlnit până acum, nici în sport, nici în orice altceva. Să refuzi o mână întinsă pe care cineva ți-o întinde înseamnă să treci de la sport și sportivitate la mitocănie. Dacă mai vii și cu o explicație pentru ce n-ai răspuns unei mâini întinse în semn de fair-play, adică un fel de a spune prin gesturi „cine-i mai bun(ă) să învingă”, ajungi în zona absolută a ridicolului.

Mai mult ca sigur că gestul necuviincios făcut de eugenia de pe alt continent a declanșat acel ceva care te mobilizează pentru a dovedi cine-i mai bun. Și românele noastre, Alexandra și Andreea au făcut ca la sfârșitul meciurilor să devoreze aceeași eugenie.

Și nu le-a fost foame. Le-a fost determinare, concentrare și ambiție pe care doar o eugenie oarecare putea să le-o ofere. Și a făcut-o!

Bravo Alexandra Dulgheru și Andreea Mitu! Vă doresc să aveți de-acum încolo atâta „foame” de noi victorii, încât să vă completați meniul cu alte delicatese, cum ar fi Maria, Serena, Petra, Caroline și multe altele.

Cum, nu știți despre cine vorbesc? Sunt niște prăjituri care prea mult au stat pe rafturile de sus. Acolo-i mai cald și vremea lor cred că începe să se încheie...